

ἀκμήν των Φοινίκων εἰς τὸν μεσαιῶνα ἢ προτίθενται νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τοὺς ἀστέρας δι' ἀεροστάτων, αἱ ἐλλείψεις αὐταί, αἱ καθιστώσαι αὐτοὺς λίαν ἀκαταλλήλους καθηγητὰς ἢ καὶ δημοδιδασκάλους, οὐδὲν ὅμως τοὺς ἐμποδίζουσι νὰ κερδίσωσιν ἐντίμως τὸν ἄρτον αὐτῶν διαπρέποντες ὡς ζυλοσχίσται ἢ ἀχθοφόροι.

Ἄλλὰ καὶ ἀπαραλλάκτον ὅπως εἶναι ἂν παραδεχθῶμεν ὡς κάλλιστον κυβερνήτην τὸν κ. Κουμουνδοῦρον, τὸ σύστημα αὐτοῦ πάλιν ἔχει καὶ διὰ τοὺς ἐξ αὐτοῦ τρεφόμενους τοῦτο τὸ κακὸν, ὅτι ἀδύνατον εἶναι ἐπὶ πολὺ νὰ διαρκέσῃ. Ἄν καθημερινῶς προβιβάζονται ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς τάξεως τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὴν τοῦ ἀργοφάγου, ὁ καιρὸς δὲν εἶναι μακρὰν ὅτε οἱ προβιβαζόμενοι θέλουσι συναποθάνει τῆς πείνης μετὰ τῶν πρὶν τρεφόντων αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἐκχερσωθέντων ἀγρῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἄδικον βεβαίως ἤθελεν εἶναι ὀλοκλήρον τῆς τοιαύτης καταστάσεως τὴν εὐθύνην νὰ ἐπιβρίψωμεν εἰς τὸν σήμερον πρωθυπουργόν. Ἄλλ' ἂν εἰς τὰς γινομένας κομματικὰς σπατάλας ἔχει ὁ κ. Βούλγαρης τὴν μερίδα τοῦ λύκου, ἢ μερὶς τοῦ λέοντος ἀνήκει ἀναντιρρήτως εἰς τὸν κ. Κουμουνδοῦρον.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι εἰς γενικὴν ταύτην διανομὴν ἓνα μόνον ἄνθρωπον ἐλησμόνησεν ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, τὸν ἑαυτὸν του. Ἐνεκα τούτου θαυμάζομεν καὶ ἀγαπῶμεν αὐτὸν ὡς ἰδιώτην ὅση ὅμως καὶ ἂν ἦναι ἢ ἔνεκα τούτου προσωπικῆ ἡμῶν συμπάθεια, βαρὺ ὅπως ὅποτε ἀποβαίνει τὸ θέαμα ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος μεταβαλλομένης εἰς λιβαδιὸν κομματικῆς κτηνοτροφίας.

Τὰ κτήνη του ταῦτα, τὰ νερόμυρα ἀσυνειδήτως καὶ τῆς παρουσίας καὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς τὴν συγκομιδὴν, νομίζομεν ὅτι ἕκαστος ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον νὰ κυνηγήσῃ ὅπου καὶ ἂν τὰ ἀπαντᾷ, μέχρις οὐ ἀναγκασθῶσιν ἢ νὰ ζευγθῶσιν εἰς τὸ ἄροτρον, ἢ ἐπιδαίνοντα τῶν ἀεροστάτων τοῦ κ. Γκιβανοπούλου νὰ ζητήσωσιν οὐ μόνον τὴν «ἐργυτέραν ἐξέτασιν», ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόβασιν εἰς ἄλλα μακρὰν ἡμῶν οὐράνια συστήματα.

Ὅφειλοντες ἤδη νὰ εἰπωμέν τι καὶ περὶ τῶν πολιτικῶν ἰδεῶν, δι' ὧν ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἠθέλησε κατὰ καιροῦς νὰ διακρίνῃ τὸ κόμμα αὐτοῦ ἀπὸ τῶν λοιπῶν, εὐρισκόμεθα εἰς μεγίστην ἀληθῶς ἀμηχανίαν. Ὡς τοῦ ταμείου τὰς θύρας ἀνοίγει εἰς ὄλους τοὺς πεινῶντας, οὕτω καὶ τῆς διανοίας του τὰς ἀγκάλας τείνει προθύμως εἰς πᾶσαν ἰδέαν. Αἱ πεποιθήσεις αὐτοῦ τῆς ἐσπέρας εἶναι τὸ προῖόν τῶν συνδιαλέξεων ἢ ἀναγνώσεων τῆς πρωίας. Ἐπὶ δὲ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ σημαίας τοσαύτας ἤδη ἀνέγραψεν ἀρχὰς «ἀποκέντρῶσιν», «πῦρ καὶ σίδηρον», «ἐκλογικὴν μονοψήφιαν», «ἐπέκτασιν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως», «κατάρτησιν βασιλικῶν προνομίων» καὶ ἄλλα τόσα, ὥστε τὰ συγγεόμενα γράμματα τῶν διαδοχικῶν τούτων ἐπιγραφῶν κατήνησαν ἤδη ν' ἀποτελῶσιν ἀντὶ ἐπιγραφῆς λαβύρινθον γραμμῶν ἄνευ σημασίας.

Τοῦ δὲ «Ἀσμοδαίου» ἡ ἰδέα περὶ τῶν πολιτικῶν ἰδεῶν τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου εἶναι ἡ ἀκλόουθος. Οἱ Ἄγγλοι ἔν μόνον ἔχουσι ἐθνικὸν φαγητὸν, τὸ ὅποιον πλού-

σιοι καὶ πένητες τρώγουσι καὶ ἀγαπῶσι, τὸ ὅπτιον κρέας πρὸς ἐπίδειξιν ὅμως τοῦ γάλλου μαγείρου των καὶ ἀποφυγὴν τῆς μονοτονίας, στολίζουσι πολλὰς τὰς τραπέζας αὐτῶν καὶ διὰ πλακούντων καὶ καρυκευμάτων προωρισμένων νὰ εὐφραίνωσι μόνους τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀπαραλλάκτως καὶ ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἐπιδεικνύει κατὰ καιροῦς εὐρωπαϊκὰς θεωρίας καὶ ἰδέας, κατ' οὐσίαν ὅμως εἰς μίαν μόνην νεοελληνικὴν εἶναι ἀφωσιωμένος ὅσον οἱ Ἄγγλοι εἰς τὸ βροσπιφ, τὴν αὐξήσιν τοῦ κόμματος αὐτοῦ δι' ἀγαθοεργῶν.

Τὸ ἀνωτέρω ἐγράψαμεν πεποιθότες ὅτι οὐδὲν ὅμως δύνανται νὰ δυσαρεστήσωσιν ἢ νὰ βλάψωσι τὸν κ. Κουμουνδοῦρον. Περιηγούμενος τὴν ἄνω Αἴγυπτον ὁ «Ἀσμοδαῖος» ἀπήνησέ ποτε Ἀβυσαίνον ἔχοντα ἡμέρον ἵπποπόταμον ἐν ὑπερηγάπῃ ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ζώου εἶχε ζωγραφίσει ὁ αὐτόχθων κύκλον καὶ ἐγυμνάζετο ἐπ' αὐτοῦ εἰς σκοποβολὴν, βέβαιος ὅν ὅτι τὰ βέλη του οὐδένα ἐπροξέουν εἰς αὐτὸ πόνον ἢ ζημίαν.

Πρὸς τοιοῦτον παχύδερμον ἀφομοιοῦμεν οὐχὶ τὸν κ. πρωθυπουργόν, ἀλλὰ τὸ νεοελληνικὸν κοινόν, τὸ ὅπ' οὐδενὸς βέλους ἀγριούμενον ἢ ταραττόμενον. Καὶ διὰ τοῦτο ἢ παρ' ἡμῖν δημοσιογραφία ἔχει μὲν πολλὰ δυσάρεστα, ἀλλὰ τοῦτο τοῦλάχιστον τὸ καλόν, ὅτι δύναται τις περὶ παντὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς, ἔστω καὶ φίλου του, νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν χωρὶς φόβον νὰ τὸν δυσφημίσῃ.

θ.

Ὁ κ. Συντάκτης τῆς «Ἐκλεκτικῆς», μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς λέξεις διπλοῦς ρομιοματικὸς γνώμων ἢ διπλῆ ρομιοματικὴ βᾶσις, δι' ὧν μεταφράζεται παρ' ἡμῖν τὸ double étalon, προτείνει ἀντ' αὐτῶν τὴν λέξιν κήλωρ, σημαίνουσαν παρὰ τοῖς προγόνοις ἡμῶν τὸν ἄρβενον τῆς φορβάδος ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι, ἂν οὕτως ἔχη, πρέπει νὰ προτιμηθῇ ὡς συνηθεστέρα ἢ λέξις ἐπιβήτωρ.

* *

Ἀγαθὸς πατριώτης ἀναγινώσκων εἰς τερψισταίαν ἐφημερίδα τὴν φράσιν «Ἐσχάτως ἔγεις πάλιν λόγος ἐν Μασσαλία περὶ τῆς μεταλλευτικῆς ἐταιρίας ὁ «Περικλῆς» ἀνέκραξε μετὰ θυμοῦ, «Αὐτοὶ οἱ Φράγγοι, ἢ παραμικρὰ ληστεία δὲν ἐμπορεῖ νὰ συμβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα» χωρὶς νὰ τὴν μυρισθοῦν καὶ νὰ τὴν τυμπανίσουν. Μὴ δὲν ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὸν Τρόπμαν;»

* *

Εἰς παρελθόν ἡμῶν φύλλον ἀνερέρομεν ὡς σημεῖον τῆς ὕλικῆς ἡμῶν προόδου, ὅτι σήμερον μετὰ τὸ θέατρον εὐρίσκει τις ἐπὶ τῶν τραπέζων τῶν ξενοδοχείων παρατρεθιμένα χειρομήρια ἀντὶ τῶν πρὶν κοιμηθέντων ὑπηρέτων. Ὁ μὴ ἀκροῦμενος εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δύναται νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὰ ὑαλῖα τῶν ἀμαξῶν τοῦ σιδηροδρόμου, ἅτινα φέροντα ἐγκεχραγμένα πλεῖστα ὠραία ὀνόματα, «Μαρίας» «Ἐλένας» «Φροσένας» καὶ ἄλλας, ἀποδεικνύουσιν ὅτι πλὴν τῶν χειρομηρίων ἐπληθύνθησαν παρ' ἡμῖν ἐσχάτως καὶ αἱ ἀδαμαντοφόροι νύμφαι.

* *

Κατὰ τὴν προχθὲς εὐεργετικὴν ἐν τῷ θεάτρῳ παράστασιν, αἱ κερταὶ Λούτσερ καὶ Σορράντη, ἐκθαμβοὶ μείνασσι πρὸ τοῦ ὄγκου καὶ πρὸ πάντων τῆς ποιότητος τῶν ἐξ Ἁγ. Βιρήνης νοσελληνικῶν ἀνθοδεσμῶν, ἐσκέφθησαν ἔπειτα ν' ἀγοράσωσι τέσσαρας αἴγας, τὰς ἐποίεας προτίθενται νὰ τρέψωσιν ἀποκλειστικῶς διὰ τοῦ ριπτομένου ἐπὶ τῆς σκηνῆς χορταρίου.

* *

Σπαραξικάρδιον τῷ ὄντι παράπονον ἐξέφυγεν ἐν τῷ παρασκηνίῳ ἐκ τῶν χειλέων ὠραίας τινος ἀοιδῆς τοῦ χοροῦ, καθ' ἣν στιγμὴν κατέπιπτον σωρηδὸν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κ. Σορράντη αἰ περιστερῆ, «Αὐτὰ τὰ πιτίνια δὲν τὰ ἐβρίπτον κάλλιον εἰς ἐμὲ, ὅπου ἐξεύρω γὰρ τὰ μαδῶ.»

KIBΩΤΙΟΝ

Ἄσμοδαϊε,

Ὁ Κύριος Κορέσιος ἔγραψε κάτι τι περὶ ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ νέου βουλευτηρίου, ὅπερ ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἐπιθέτου «ἀναγκαῖον», μετεμψυχομένου εἰς οὐσιαστικόν. Εἶπε λοιπὸν, ὅτι τὰ πρὸς βελτίωσιν τούτου ἔξοδα οὐδὲ δικαιολογίας χρῆζουσιν, ἀφοῦ τὸ ὄνομα τοῦ πράγματος τὰ δικαιολογεῖ ἀρκούντως. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν διαστάζομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι οὔτε τὰ πρὸς συντήρησιν τῶν πεζοδρομίων ἐξοδευόμενα χρῆζουσι δικαιολογίας, διότι τίς ἀρνεῖται ὅτι τὰ ἐν Ἀθήναις πεζοδρόμια δὲν εἶνε ἀναγκαῖα;

Εὐπειθέστατος

Κατερ. Μ. Ἀγγουρογιάννης.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ ΕΚ ΤΩΝ ΑΓΟΡΕΥΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΚ ΣΥΓΡΟ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ Κ. ΜΠΟΓΜΠΟΓΛΗ.

Ὁ προσδιορισμὸς τῶν πράξεων τοῦ ὑπουργείου τοῦ Βούλγαρη, Κύριοι, πρέπει νὰ προσδιορισθῇ σπουδαίως, διότι πᾶσα πράξις τοῦ κ. Βούλγαρη εἶναι προσδιορισμέ-

νη, καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῶν πράξεων πρέπει πάντοτε ἐκ τῶν προτέρων νὰ ᾔηνε προσδιορισμένος.

— Ἡ διπλῆ μονάδα εἶνε ἡ βᾶσις τοῦ νομισματικοῦ συστήματος, ἥτις εἶνε ὁμοία τῆς μονῆς μονάδος· διότι διὰ τὰ κυκλοφοροῦντα νομίσματα ἔχουν τὴν ἀξίαν τῶν ἢ κυκλοφορία τῶν νομισμάτων τῆς μονῆς μονάδος, κύριοι εἶνε ἀξιόλογος, διότι καὶ ἡ σφράντικα καὶ ἡ Regina καὶ τὸ πεντόφραγκον ἀπὸ τὴν μονάδα παράγονται. Ὅσα δὲ εἶνε τῆς διπλῆς μονάδος ἀνήκουν εἰς τὸν χρυσὸν καὶ πρέπει, κύριοι, νὰ συγχωνευθῶσιν εἰς μίαν κυκλοφορίαν νομίσματος διὰ νὰ διευκολύνεται τὸ ἐμπόριον. Εἰς τοῦτα εἶνε σύμφωνος καὶ ὁ ἐκ Σύρου βουλευτῆς κ. Σούτσος.»

ΚΡΙΣΕΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

Ῥωμαῖος. Τὸν ξέρεις τὸν Κατσιακόπουλον τί πράγμα εἶναι; Ἦμπορεῖ νὰ γελάσῃ σαράντα ἐβραίους!

==

Ἀπούμπουλης. Τὸ νόμισμα ἔχει τὴν ἀξίαν εἰς τὸ βᾶρος του καὶ ὄχι εἰς τὸ σχῆμά του.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ

ΙΑΝΝΗΣ. Τί κακὸ θὰ πάθαινε τάχα ἡ δόλια πατρίδα, ἂν αὐτοὶ οἱ λεγόμενοι κομματάρχαις ἐσυμφωνοῦσαν νὰ κάμουν ὅλοι μαζῆ εἰς ταῖς σημεριναῖς περιστάσαις θνα ὑπουργεῖο γνωστικὸ, δυνατὸ, στεριωμένο, τόσο ὥστε νὰ πιστέψῃ μία φορὰ καὶ ὁ ἀπ' ἔξω κόσμος πῶς ἔχομε τέλος πάντων μία κυβέρνησι ἑλληνικὴ, καὶ ὄχι ῥωμαϊκὴ;

ΚΩΣΤΑΣ. Τί κακὸ θὰ πάθαινε! Θὰ ἔχανε τὰ κομμάτια τῆς.

ΙΑΝΝΗΣ. Καλὰ λές· αὐτὸ δὲν τὸ συλλογίσθηκα. Καλῆτερα λοιπὸν καθὼς εἶναι κομματιασμένη.

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐξέχασες πῶς οἱ ἑνα, δύο δημοκράταις μας θὰν τοὺς εὐρισκαν μαζευμένους, καὶ θὰν τοὺς ἔφορναν κουβάρι χάμου ὅλους μαζῆ;

ΙΑΝΝΗΣ. Χὰ, χὰ, χὰ!

ΚΩΣΤΑΣ. Τί γελάς;

ΙΑΝΝΗΣ. Πῶς ἴπιστεψες πῶς ἴπιστεψα πῶς μὲ ἴπιστεψες!

ΚΑ. ΓΕΛ.

Ἵπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ.